

Hồi 15

Ma Tôn Giả Đùa Giỡn Thần Cái

Ngọc Nhụy công tử đang định rút kiếm ra khỏi bao, bỗng tối tăm mây mặt và có một luồng gió tới báo phủ. Cổ tay phải của y tựa như bị cái chùy nặng ngàn cân đánh phải, thanh bảo kiếm đã bị đối phương cướp mất.

Cổ tay trái vẫn bị năm ngón tay cứng như gang thép nắm chặt, đau buốt tận xương, nên y kinh hãi đến mất cả hồn vía. Vân Nhạc nhìn kỹ lại thanh kiếm rồi trầm giọng hỏi:

- Thanh kiếm này mi cướp của ai?

Ngọc Nhụy công tử được bác họ của y là Lam Tinh Vũ Sĩ Chuồng môn phái Võ Đang dạy bảo võ học đã ngang voi các cao nhân trong võ lâm, nhưng y sao bì được với giang hồ sát tinh danh chấn thiên hạ. Lúc này mặt của Ngọc Nhụy nổi đầy gân xanh, mồ hôi lạnh toát như mưa.

Giọng run run y trả lời:

- Thanh kiếm này tại hạ lấy trộm của một vị cô nương.

- Lấy trộm ở đâu?

- Trong một lữ quán tại Kim Sơn.

- Bây giờ cô nương đó ở đâu?

- Không biết, thanh kiếm này do thủ hạ của tôi là Trại Thời Thiên lấy trộm được.

Vân Nhạc hỏi xong mới đưa mắt liếc nhìn, mới hay các thủ hạ của Nhụy công tử đã bỏ chạy hết rồi. Chỉ thấy ông già mặc áo vải đang đứng ở góc tường có vẻ hân hoan. Chàng quay lại nhìn mặt Ngọc Nhụy công tử, buông năm ngón tay ra rồi lại lạnh lẽo điếm luôn mấy điếm. Ngọc Nhụy công tử bị điếm huyết, nằm ngay ra đất, mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn lắm.

Lúc ấy ông già mặc áo vải lẹ bước tới quỳ xuống và nói:

- Ân công có còn nhớ Trương Thiên Bảo, một lão già ở Từ Châu không?

Vân Nhạc liền nhớ ra, trên đường đi Từ Châu, nhất thời trượng nghĩa chàng đã đánh lui Lâm Thành Ngũ Bá, cứu được một ông già và một thiếu nữ. Chàng vội đỡ ông già nọ dậy. Trương Thiên Bảo vẻ mặt lo âu, nói tiếp:

- Ân công đã gây nên đại họa rồi, bây giờ ân công hãy rời khỏi đây vẫn chưa muộn.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Không nên làm vậy! Tại sao cụ đi theo chúng ta làm gì?

Chàng vừa nói dứt đã nghe có tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, vội ngừng đầu lên nhìn thấy mấy chục người phi ngựa phóng tới. Chưa tới gần, đã có sáu người phi thân tới trước mặt chàng, lẹ như sáu mũi tên. Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, nhanh tay kẹp luôn Ngọc Nhục công tử vào nách. Sáu người vừa tới thấy vậy đều ngẩn người nhìn nhau.

Lúc ấy mấy chục người cỡi ngựa cũng phi tới gần, đều đứng cả lại. Người dẫn đầu, râu ba chòm, ăn mặc lối quan phủ. Vân Nhạc lớn tiếng nói:

- Vị vừa tới kia, có phải là Tri phủ đại nhân không?

Quan phủ vẻ mặt lo âu, vì thấy Vân Nhạc đang cắp Ngọc Nhục công tử vào nách, lòng đau như cắt, sầm nét mặt lại quát lớn:

- Tên dân kia to gan thật! Thấy bốn quan tới mà không quỳ xuống vái lạy, thỉnh tội thì thật thái quá.

Vân Nhạc lớn tiếng cười và đáp:

- Tiểu nhân có tội gì dám xin đại nhân hãy nói ra?

Quan phủ trầm giọng nói:

- Đã thương đứa con yêu quý của bốn phủ, như vậy không có tội là gì?

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Vương Tử phạm pháp vẫn chịu tội như thường dân. Đại Nhân không biết con của đại nhân bên ngoài hoành hành, không coi pháp luật trời đất ra gì. Tiểu nhân đã dạy bảo hộ Đại nhân, sao lại bảo là có tội chứ?

Quan Tri phủ nghe nói ngẩn người, hổ thẹn vô cùng, bỗng quay phắt lại quát lớn:

- Các người mau bắt lấy y cho bốn phủ.

Những cỗ khoái theo tới đều là nhân vật trong võ lâm, nghe tri phủ quát bảo như vậy chúng chỉ hò hét xông thôi chứ không tên nào dám xông lên cả. Vân Nhạc cũng biết chúng

vì lo ngại cho sanh mạng của công tử chúng hiện ở trong tay mình, liền cười nhạt một tiếng và kẹp Ngọc Nhục công tử trong nách phẩy mấy cái rồi nói:

- Nếu các người không sợ công tử chết thì cứ việc tiến lên.

Tri phủ mặt biến sắc, hai mắt thất thần, những vẫn trầm giọng nói:

- Người có việc gì cứ bẩm rõ, bốn phủ sẽ giải quyết cho, nhưng bốn phủ không chịu mi yêu sách xu con nào đâu nghe!

Đột nhiên Trương Thiên Bảo chạy tới quỳ trước mặt quan phủ van lạy:

- Tiểu dân Trương Thiên Bảo hàm oan thượng tổ, xin đại nhân giải oan cho.

Tri phủ thấy Trương Thiên Bảo đến một cách đột ngột, tay chân luống cuống và quát hỏi:

- Nói mau.

Trương Thiên Bảo vái lạy và tiếp:

- Tiểu dân Trương Thiên Bảo với cháu gái ở Tây Môn Đại Giao có mở một tiệm bán bánh. Công tử của đại nhân thấy cháu gái của tiểu dân có nhan sắc liền bắt tiểu dân tới Trang buộc làm giấy gả cháu gái của tiểu dân cho công tử làm tỳ thiếp, nếu không được vị hiệp sĩ này trượng nghĩa cứu giúp thì tiểu dân không biết kêu van ở đâu.

Tri phủ nghe Thiên Bảo nói vậy vẻ mặt sượng sùng, giả vờ kinh ngạc và hỏi:

- Sao người không lên phủ mà thượng tổ? Bốn phủ tất nhiên không biết chuyện này.

Thiên Bảo lại bẩm tiếp:

- Tiểu dân đã mất tự do thì làm sao lên tới phủ nha?

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi xen vào:

- Thanh Thiên đại nhân thanh liêm quá!

Tri phủ nghe Vân Nhạc nói vậy, mặt đỏ tía tai. Đại hán đứng cảnh đột nhiên lên tiếng:

- Xin đại nhân chớ nghe lão già này nói bậy nói bạ. Công tử xưa nay vẫn một mực phương chính, không hề làm việc gì trái lương tâm và không bao giờ cưỡng bức con gái lương dân. Rõ ràng lão già này với tên kia là đồng bọn, kiếm có đặt điều để hãm hại công tử.

Người đó vừa nói xong liền nhảy tới múa đao định chém Thiên Bảo.

Nhưng con dao của y chỉ còn cách cổ ông già một thước thì Vân Nhạc đã nhảy lẹ tới giờ chuông ra đẩy tên nọ một cái. Chuông lục của Vân Nhạc mạnh như vậy. Đại hán kia chịu

sao nổi. Nên chỉ nghe y kêu la một tiếng thảm khốc rồi thân hình của y bị bắn ra ngoài xa hơn mười trượng, rơi trên một nóc nhà, hộc máu chết liền. Vân Nhạc sầm nét mặt lại lên tiếng:

- Thừa đại nhân, nơi đây không phải là nơi xử án, xin trở về phủ nha, tiểu dân sẽ theo cũng để biện rõ thị phi.

Tri phủ kinh hãi đến mất hết hồn vía, nghe Vân Nhạc nói vậy rất hợp tâm ý, liền trả lời:

- Được lắm.

Nói xong quan phủ ra lệnh quay trở về phủ nha. Vân Nhạc và Thiên Bảo lẻo đẻo theo sau. Lúc tới phủ nha, quan tri phủ cho khai công đường ngay.

Tri phủ nghiêm nét mặt nói:

- Nơi đây là triều đình vương pháp không thể hàm hồ như thế được.

Vân Nhạc vẫn kẹp Ngọc Nhục công tử ở nách, chỉ cúi đầu nhìn công tử cười một tiếng chó không thềm trả lời. Tri phủ thấy vậy thần sắc biến hẳn, vội xua tay đuổi tả hữu ra ngoài. Vân Nhạc liền móc túi lấy ra một vật hào quang chói mắt đưa đến gần tay Tri phủ và hỏi:

- Đại dân xem vật thử vật này rồi sẽ biết tiểu dân là ai?

Tri phủ cầm vật đó, vừa xem đã kinh hoảng chân tay run bần bật, vội từ trên công đường chạy xuống đưa trả Vân Nhạc vật đó rồi lột mào xuống quỳ lạy và nói:

- Tiểu quan không biết Khâm Sai đại nhân vi giá, tiểu quan đã biết tội...

Vân Nhạc vội bảo quan phủ đứng dậy rồi vừa cười vừa nói:

- Nếu ta muốn trị tội quý quan thì đã sớm đưa ra viên ngọc của Hoàng Thượng làm gì. Ta chỉ mong đại nhân từ nay trở đi phải dạy công tử cho thật nghiêm, đừng để y làm bậy như vậy nữa.

Quan Tri Phủ nghe Vân Nhạc nói như vậy khoan tâm vô cùng. Vân Nhạc bèn tiếp:

- Chẳng hay quý phủ có người nào tên là Trại Thời Thiên không? Nếu có, quan lớn làm ơn cho truyền bảo y ra đây tôi hỏi chuyện.

Quan Tri Phủ trả lời là "có" rồi vội ra khỏi công đường. lát sau, quan Tri Phủ cùng một đại hán bé nhỏ, bước đi nhanh nhẹn, mặc võ phục bằng gấm, từ từ bước vào. Đại hán ấy có vẻ lo âu, đi tới trước mặt Vân Nhạc quỳ xuống kinh hoảng, run sợ. Vân Nhạc cười nhạt hỏi:

- Có phải bạn là Trại Thời Thiên đó không?

Đại hán ấy đầu rắn mặt chuột, hình thù gian trá, nghe Vân Nhạc hỏi biến sắc, mặt như gà cắt tiết, y liền vái lạy lia lịa, giọng run run đáp:

- Tiểu nhân họ Tôn, tên là Nhị Quý, Trại Thời Thiên vốn là biệt hiệu làm giặc, không dám để đại hiệp nhắc tới.

Vân Nhạc lạnh lùng hỏi tiếp:

- Thanh kiếm này mi lấy trộm ở đâu?

Vừa nói, chàng vừa rút thanh kiếm trên vai xuống, đưa ra trước mặt Tôn Nhị Quý.

Trại Thời Thiên ngược lên nhìn, vẻ mặt đầy sợ hãi và kể lại ngày nọ y thấy một ông già, một người trung niên và một thiếu nữ vào nghỉ trong một khách sạn ở Cáp Khẩu Trấn, trên Kính Sơn. Y thấy trên vai thiếu nữ có đeo một thanh bảo kiếm rất cổ, biết ngay là bảo kiếm tiền cô, liền định lấy trộm. Trong lúc điếm tiểu nhị đưa rượu và thức ăn đến cho ba người kia, y ngấm ngấm bỏ thuốc mê không mùi không sắc vào.

Ba người kia ăn uống xong, mê say liền, nhờ vậy y mới lấy được thanh kiếm đó một cách dễ dàng.

Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát, quay lại vừa cười vừa nói với quan Tri Phủ:

- Quý phủ hãy tạm giam tên giặc này vào ngục thất, đồng thời cũng mong quý phủ quản thúc lĩnh công tử lại. Trong ba tháng, nếu quý phủ vẫn để cho lĩnh công tử thị thế tác ác, thì đừng trách tội sao không báo trước.

Quan tri phủ nghe Vân Nhạc nói vậy, sắc mặt tái mét, vâng vâng dạ dạ luôn mồm.

Vân Nhạc cùng Trương Thiên Bảo ung dung ra khỏi nhà, Quan tri phủ vội vàng chạy theo tống tiễn.

Trương Thiên Bảo cương quyết mời Vân Nhạc về nhà ở chơi vài bữa, nhưng Vân Nhạc thoái thác, lấy lý do là phải đi núi Võ Đang để thi hành một việc cần thiết. Trương Thiên Bảo nhất định không để cho chàng đi, nắm chặt tay chàng lôi kéo đến tiệm bán bánh ở Tây Môn Đại Giai.

Trương Thiên Bảo gõ cửa và gọi:

- Tiểu Hà, Tiểu Hà, cháu mở cửa mau lên, ông đã về đây.

Một lát sau bên trong có tiếng hỏi:

- Ông đã về đấy à?

Hai cánh cửa mở toang, Vân Nhạc thấy Tiểu Hà hai mắt sung húp và đỏ ngầu, tay cầm cây nến.

Một năm trời xa cách, chàng không ngờ Tiểu Hà mau lớn đến thế, và lại đẹp một cách lạ thường. Tiểu Hà thấy Vân Nhạc, bỗng kinh hãi lùi về sau một bước vì nàng tưởng lầm là Ngọc Nhụy công tử tới quấy nhiễu.

Trương Thiên Bảo thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Tiểu Hà, cháu thử nhìn kỹ xem, người này là ai?

Tiểu Hà định thần nhìn kỹ, thấy đôi mắt của Vân Nhạc rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nàng không sao nhớ ra được chàng là ai, nên hai gò má đỏ bừng.

Vân Nhạc thấy nàng ngơ ngác liền mỉm cười. Tiểu Hà thấy vẻ mặt của chàng rất xinh đẹp, nên đã say mê, trống ngực đập rất mạnh. Nàng mắc cỡ, cúi đầu xuống nghĩ thầm:

- Người này là ai? Sao bỗng dưng ông mình lại đưa một người lạ về nhà thế này?

Lúc bấy giờ, Thiên Bảo mới ha hả cười và nói:

- Con bé này ngu ngốc thật! Vị này là ân công mà cháu vẫn nhớ nhưng hằng ngày đó, cháu không nhận ra sao?

Nói xong, Trương Thiên Bảo liền kéo Vân Nhạc vào bên trong. Lúc này Tiểu Hà mới biết chàng, mừng rỡ vô cùng, vội đóng cửa lại, rón rén đi theo hai người.

Thì ra từ khi Tiểu Hà theo ông về quê quán, dọc đường gặp người chú họ buôn bán thuốc Bắc ở tỉnh Giang Tây, người chú đó liền khuyên hai ông cháu nên nhập tịch ở Quân Châu. Thế rồi hai ông cháu lấy số vàng của Vân Nhạc tặng, mở luôn tiệm bánh này.

Từ khi chia tay trên đường Hàn Đôn, Tiểu Hà lúc nào cũng nhớ nhung bộ mặt anh tuấn của Vân Nhạc, cả trong lúc nằm mơ nàng cũng thấy chàng luôn.

Nàng vốn là thiếu nữ rất diễm lệ, ở Quân Châu không bao lâu tiếng đồn lan khắp bốn phương, nhờ vậy tiệm bánh của hai ông cháu nàng rất phát đạt. Những người đến tiệm mua bánh cốt ý muốn nhìn mặt nàng thôi. Tuy nàng đẹp như hoa đào, hoa lý, nhưng tánh tình lại lạnh như băng tuyết, không hề nói chuyện hay cười cợt với một khách hàng nào cả.

Tiếng đẹp của nàng đồn đến tai Ngọc Nhụy công tử, nên Ngọc Nhụy đến ngay tiệm bánh vừa thấy đã khen nàng là một mỹ nhân. Rồi y dùng hết thiên phương bách kế để mong lấy được lòng nàng.

Không ngờ Tiểu Hà lại không thèm đếm xỉa tới Ngọc Nhụy công tử.

Nàng chỉ ngắm ngẫm khóc thầm, tự hận mình là hồng nhan bạc mệnh. càng gặp những cảnh éo le, nàng càng nghĩ tới Vân Nhạc, nên nàng vẫn thường suy nghĩ:

- Nếu bây giờ được gặp chàng, có phải hay biết bao?

Nàng biết nghĩ vậy cũng chỉ là ảo tưởng thôi, nhưng nàng vẫn phải nghĩ đến chàng luôn.

Giờ đây nàng thấy Vân Nhạc cứ tưởng là đang ở trong giấc mơ. Lúc ấy, Thiên Bảo liền xuống bếp, sửa soạn thức ăn và rượu, để lại Tiểu Hà tiếp chuyện Vân Nhạc.

Dưới ánh sáng nến, bốn mắt nhìn nhau, hai người trầm lặng không nói năng gì cả. Tiểu Hà hai má đỏ bừng vội cúi đầu. trái lại Vân Nhạc trong lòng không có tà ý, liền lớn tiếng hỏi:

- Từ khi chia tay tới giờ, cô nương vẫn được mạnh khỏe chứ?

Tiểu Hà vẫn không dám ngừng đầu lên, thỏ thẻ đáp:

- Nhờ ơn đức của ân công, em vẫn được mạnh như thường.

Tiếng nói của nàng nhỏ như chim hót:

Lúc này trong lòng Vân Nhạc bối rối vô cùng, chàng ngồi đối diện Tiểu Hà, không biết nói gì cho phải, chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, trong lòng suy tính:

- Khi tới Võ Đang, ta phải dùng lời lẽ thế nào để dò hỏi tông tích Lạc Dương và Phẩm Nhi? Phó Uyển bị người ta lấy mất thanh bảo kiếm chắc lục này nàng lo âu lắm? Lôi nhị ca là người giàu kinh nghiệm giang hồ đến thế, mà vẫn còn bị những giặc Hạ Tam Môn đánh lừa được!

Những chuyện dĩ vãng như đèn kéo quân, hiện cả lên trong đầu óc chàng.

Tiểu Hà thấy chàng đang ngẩn người ra nghĩ ngợi, liền xin lỗi đi xuống dưới bếp để giúp ông làm thức ăn.

Một lát sau, Thiên Bảo đã bung thức ăn và rượu đặt lên bàn, nhưng hông thấy Tiểu Hà trở ra, Vân Nhạc lại tưởng nàng vì cá thẹn, nên cũng không hỏi lại. Thiên Bảo cứ mời chàng uống liền tiếp.

Mượn rượu giải sầu, Vân Nhạc uống chén này sang chén nọ, thấy chàng đã ngà ngà say, Thiên Bảo liền thừa cơ nhắc tới chuyện Tiểu Hà định làm vợ chàng, và nàng bảo đầu phải làm tỳ thiếp đi nữa cũng mãn nguyện lắm.

Rượu tuy say, nhưng lòng vẫn tỉnh, Vân Nhạc vội lên tiếng cự tuyệt. Chàng còn cho Thiên Bảo biết là chàng đã có sáu phòng thê thất rồi, không thể nào làm lỡ mất hạnh phúc

của người khác nữa, đành phải phụ lòng yêu của Trương cô nương. Lời nói của chàng như chém đá chặt sắt, Thiên Bảo thấy chàng cương quyết, không tiện nói thêm.

Vừa lúc ấy, trong nhà bỗng có tiếng động vang lên, Thiên Bảo và Vân Nhạc giật mình kinh hãi, rồi Thiên Bảo vội nói:

- Nguy tai, có lẽ cháu Tiêu Hà tự tử!

Nói xong, Thiên bảo vội vàng chạy vào trong nhà, Vân Nhạc cũng nhanh chân chạy theo.

Hai người vào tới trong bếp, thấy Tiểu Hà nằm ngửa dưới đất, sắc mặt lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền, mồm sủi bọt trắng. sợi dây mà nàng dung thất cổ vẫn còn lủng lẳng trên trần. Thiên Bảo nhảy xổ tới ôm Tiểu Hà khóc, nước mắt ràn rụa.

Vân Nhạc thở dài một tiếng, chàng tưởng từ đây không còn bị ái ân ràng buộc nữa, ngờ đâu vẫn không thoát khỏi lưới tình. Bất đắc dĩ, chàng phải cúi mình, xoa bóp cho Tiểu Hà.

Một lát sau, Tiểu Hà đã từ tỉnh lại. Nàng nghe Thiên Bảo nức nở khóc, liền mở mắt ra nhìn, nhưng lại thấy một hình bóng anh tuấn mây rồng mắt phượng hiện ra trước mặt. thì ra nàng quyết làm vợ Vân Nhạc cho kỳ được nên nghe người mình yêu cương quyết cự tuyệt, nàng thất chí mới quỳên sinh.

Nàng không dám hận Vân Nhạc là người bạc tình, chỉ oán mình mạng bạc thôi, nên nàng nhắm nghiền mắt lại, nước mắt cứ chảy dài.

Lúc này tâm thần Vân Nhạc bấn loạn, chàng cũng biết rõ tâm lý của các thiếu nữ, yêu lắm sinh ghen, ghen lắm sinh hận. chàng là người từng trải, lúc nào cũng dè dặt không ngờ lại dây dưa vào tình nghiệp lần nữa.

Chàng ăn năn đã theo Thiên Bảo tới đây, nhưng việc đã xảy ra như vậy có hối thì cũng vô ích, chàng thở dài một tiếng, rồi bảo Thiên Bảo:

- Lão trượng, hãy đưa cô nương đến Trấn Thái Tiêu cuộc ở phủ Tam Xương đợi chờ tại hạ. Khi nào tại hạ giải quyết xong mọi lẽ ân oán, sẽ tới đó tìm cách giải quyết sau vậy.

Tiểu Hà nghe chàng nói vậy, biết đã có hy vọng, trống ngực đập rất mạnh, Thiên Bảo cũng hớn hờ liền đỡ Tiểu Hà dậy, Vân Nhạc vội viết một lá thư giao cho Thiên Bảo đưa trình Hà Hầu lão tiêu đầu, rồi cáo từ đi ngay.

Đêm hôm đó trăng rất sáng và có nhiều sao, gió lạnh vẫn thổi ào ào, Vân Nhạc trong lòng bối rối, thẳng ra ngoài thành Quân Châu rồi giở khinh công mà đi như bay.

oOo

Nhắc lại Giang Giao Hồng, Lã Tương Mai ở Dã Ấp Than thấy Vân Nhạc tung mình vào trong bóng tối cũng nhún mình nhảy lên theo dõi tức thì.

Thân pháp của Vân Nhạc nhanh khôn tả, hai nàng đuổi được một lúc, không còn thấy hình bóng của chàng ta đâu cả. hai nàng nản chí vô cùng, lát sau Giao Hồng khẽ nói:

- Phải rồi, thế nào chàng cũng đến nhà họ Triệu ở Thương Châu, chúng ta hãy tới đó kiếm chàng.

Hai nàng liền quay về Thương Châu đi thẳng.

Sáng hôm sau, hai nàng đã tới Triệu Phủ ở Thương Châu, hỏi thăm mới hay Vân Nhạc chưa tới đó. Hai nàng thất vọng vô cùng, ngẩn người ra nhìn nhau.

Lão bộc Nghiêm Phúc biết hai nàng là người yêu của Vân Nhạc, nên cố giữ hai nàng ở lại chờ đợi. hai nàng đang định cự tuyệt thì bỗng nghe ngoài đại sảnh có người lên tiếng cười, đều giựt mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tang Lộc đang đứng ngoài sảnh áo bị gió thổi phất phơ.

Giao Hồng mừng rỡ vô cùng, liền lên tiếng hỏi:

- Tang đạo trưởng, có biết được Tạ thiếu hiệp đi đâu không?

Tang Lộc cả cười, ung dung bước vào, gật đầu đáp:

- Bần đạo được biết đôi chút, hai vị cô nương chớ nóng lòng mà vội vàng. Suốt đêm mỗi một, lúc này bần đạo đang đói bụng, phải kiếm gì ăn uống trước đã. Ăn xong bần đạo sẽ dẫn hai cô nương đi, vì bần đạo còn có một việc, phải nhờ đến Tạ thiếu hiệp nữa.

Hai nàng bất đắc dĩ phải ở lại Triệu phủ chờ đợi trong giây lát.

Nghiêm Phúc liền xuống dưới bếp bảo người nhà dọn lên một mâm cơm.

Tang Lộc vừa rót rượu vừa thở dài nói:

- Bây giờ quần tà nổi lên, theo sự ước đoán của bần đạo thì không đầy mười năm, chúng ta có thể mục kích một trận hào kiếp rất lớn trong võ lâm. Sở dĩ có trận hào kiếp này cũng do người trong võ lâm ghen ghét và đố kỵ nhau.

Nói tới đây Tang Lộc bỗng cười một tiếng:

- Tại sao bần đạo lại nói ra những chuyện vớ vẩn như vậy? Đáng chết, đáng chết.

Hai nàng không sao nhận được, đều lớn tiếng cười xòa, vì hai nàng cho là lời ăn nói của Tang Lộc quá khôi hài.

Tang Lộc lại tiếp:

- Đêm hôm nay, nếu không có Tạ thiếu hiệp dụ Bán Bán Tú đi nơi khác, có lẽ họa chúng ta đã có một nửa phoi xương ở Dã Ấp Than rồi.

Giao Hồng vội hỏi:

- Không hiểu Bán Bán Tú anh ấy dụ đi đâu thế?

- Bần đạo ngắm ngẫm theo sau, thấy Tạ thiếu hiệp dùng một nắm bìn lầy và băng ném vào mặt Bán Bán Tú. Võ công của tên mà đầu đó cao siêu như vậy mà không sao tránh kịp, nên y tức giận quay mình đuổi theo Tạ thiếu hiệp. Võ công của Tạ thiếu hiệp cao siêu một cách xuất kỳ, chỉ thấy thiếu hiệp lượn một vòng, chế nhạo khiêu khích rồi nhân lúc Bán Bán Tú đang tức giận đến cực điểm, liền đánh luôn một chuồng.

Thiếu hiệp sử dụng Thất Cầm thân pháp, ở trên cao đánh xuống, chuồng lực mạnh như muôn cân, băng tuyết dày như vậy mà cũng bị thiếu hiệp đánh thủng một lỗ. Bán Bán Tú chưa kịp ra tay, đã tụt chân, chìm lỉm xuống đáy nước. Tiếp theo đó, năm tên đệ tử của Bán Bán Tú vây đánh thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp dùng thủ pháp gì mà chỉ trong thoáng cái, năm tên ma đầu đó đều bị chế ngự. Bần đạo thấy võ công của thiếu hiệp huyền ảo và cao siêu lắm nên bần đạo không còn dám nói tới võ công nữa.

Đoạn Tang Lộc thở dài một tiếng tỏ vẻ thất vọng vô cùng. Giao Hồng chờ Tang Lộc nói xong, vội hỏi:

- Rồi thế nào nữa hở đạo trưởng?

Tang Lộc ha hả cười, hai mắt lộ kỳ quan và đáp:

- Sau đó Bán Bán Tú ở trong băng nhảy ra, ướt như chuột lột, tức giận vô cùng và trách mắng thiếu hiệp, rồi bảo thiếu hiệp không nên dùng quỷ kế như thế. Thiếu hiệp vừa cười vừa chế nhạo rằng Bán Bán Tú không dám nhận là hèn kém mà con vu khống người ta sử dụng quỷ kế. Bán Bán Tú cả giận, giong Tinh Túc Ma Chuồng ra, tấn công thiếu hiệp liền.

Ngờ đâu đánh chưa đầy ba hiệp, Bán Bán Tú đã bị đánh bắn ra ngoài xa ba trượng. Tuy không bị tổn thương, Bán Bán Tú đã thua hẳn. Thiếu hiệp lại còn nhạo báng, bảo môn Tinh Túc Ma Chuồng của y chưa luyện đến mức thành thuộc...

Thiếu hiệp còn hứa ba năm sau sẽ đến Âm Sơn đấu lại một phen nữa, Bán Bán Tú vẫn ra vẻ kiêu ngạo, liền nhận lời và dẫn năm đệ tử đi một cách rất hấp tấp.

Tương Mai bỗng tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

Bán Bán Tú đã đi rồi, vậy mũi Lam Luân Ma tiền do ai ném ra trúng Hoàng Phủ Tung thế?

Tang Lộc mỉm cười đáp:

- Mũi tên đó là do bản đạo ra tay ném lấy. Mũi tên ấy trước kia do đại đệ tử của Bán Bán Tú là Xích Pháp Cự Lĩnh đã ném trúng bản đạo, bản đạo vẫn giữ mũi tên đó trong người. Có ngờ đâu mũi tên đó đã cứu Phàm Thiếu Xuyên thoát chết!

Giao Hồng vừa cười vừa tiếp:

- Tang đạo trưởng quả thật là người đại lượng, Phàm Thiếu Xuyên lên tiếng nhạo báng đạo trưởng như thế, trái lại đạo trưởng lấy ân báo oán, nghĩa phong hiệp phạm này quả thật trong giang hồ hiếm thấy.

Tang Lộc nghe Giao Hồng nói vậy, đôi má đỏ bừng, vừa cười vừa đáp:

- Phàm Thiếu Xuyên tánh nết tuy ngông cuồng nhưng vẫn là nhân vật chính phái, chẳng lẽ bản đạo thấy y sắp chết mà không cứu hay sao?

Tang Lộc vừa nói xong đột nhiên từ bên ngoài sảnh có một cái bóng lạnh lẽo phi vào.

Tang Lộc và hai nàng đều giật mình, ngẩn người ra nhìn, mới hay người đó chính là Phàm Thiếu Xuyên, vẻ mặt hổ thẹn, cái áo dài rách tả tơi, hiển nhiên là vừa đấu một trận rất kịch liệt. Thiếu Xuyên rụt rè nói:

- Xin Tang quan chủ thứ lỗi cho Phàm mỗ đã ngông cuồng, nếu vừa rồi không nghe lời quan chủ nói Phàm mỗ cũng không rõ đầu đuôi ra sao nữa!

Tang Lộc đứng dậy, tiến tới nắm tay Phàm Thiếu Xuyên và nói:

- Việc nhỏ mọn như vậy, hà tất Phàm lão sư phải nhắc nhở. Tại sao Phàm lão sư biết lão ở đây mà tới?

Thiếu Xuyên tỏ vẻ cảm động và đáp:

- Năm xưa, đệ gây hấn với Độc Ty Phong Vân Cái nên mới bị y bắn ba cái Xà Vĩ Trâm vào móng. Vì thế Phàm mỗ phải nằm liệt giường trong ba tháng, sau đó Cái Môn Trưởng lão Hồng Hoàng thân hành dắt Phong Vân Cái đến tận cửa nhà mỗ để tạ tội. Ngờ đâu Phong Vân Cái cho đó là một việc rất sỉ nhục nên đem lại y ấn núp trong bụi cỏ lau, cạnh Dã Ấp Than, chờ Phàm mỗ rời khỏi nơi đó thì bỗng hiện thân, bắt Phàm mỗ quỳ xuống tạ tội để rửa hận xưa, Phàm mỗ khi nào chịu. Vì thế hai người đấu một trận kịch liệt. Địch không nổi,

Phàm mỡ mới đào tẩu tới đây. Năm xưa Phàm mỡ có quen biết Triệu đại hiệp, nên đến đây cầu ông ta tương trợ, để giải mối tai ách này...

Y chưa nói dứt, bỗng nghe ngoài sảnh có tiếng cười kinh hồn khiếp đảm. tiếp theo đó, một người gầy gò đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới đã hiện ra ở ngoài sảnh. Không cần nói rõ, ai cũng biết người đó là Độc Ty Phong Vân Cái. Thiếu Xuyên nhướn đôi lông mày trắng và nói:

- Độc Ty Cái! Bạn đừng khi người quá đổi! Sao dám táo gan xông vào nhà của Thương Châu đại hiệp thế này? Có lẽ phen này bạn bị thân bại danh liệt, chết mới chịu thôi phải không?

Phong Vân Cái cười nhạt đáp:

- Bình sinh kẻ ăn xin này chỉ thích đi lại một thân một mình thôi, chớ không hề sợ hãi và nghi kỵ gì cả. Thương Châu đại hiệp là ai? Sao không thế đại hiệp ấy ra đây tương kiến?

Lúc ấy, Nghiêm Phúc và mấy võ sư bên trong vừa ra tới, một võ sư nghe Phong Vân Cái nói vậy cả giận, múa đao xông lên, nhắm ngang lưng Cái hiệp tấn công tức thì.

Lúc ấy, Nghiêm Phúc và mấy võ sư bên trong vừa ra tới, một võ sư nghe Phong Vân Cái nói vậy cả giận, múa đao xông lên, nhắm ngang lưng Cái hiệp tấn công tức thì.

Phong Vân Cái cười nhạt một tiếng, khẽ xê dịch ra bên tránh rồi hết tay áo lên, năm ngón tay như năm cái móc sắt, nhanh như điện chớp, chộp luôn con dao của võ sư kia.

Chỉ nghe "cách" một tiếng, Phong Vân Cái đã cầm thêm nửa lưỡi đao rồi, nhưng Cái hiệp vẫn không ngưng, rút lưỡi đao gãy ấy đi, rồi giơ thẳng bàn tay ra nhắm yếu huyệt của đối thủ đè xuống.

Võ sư nọ kinh hãi biến sắc, nhảy lùi về phía sau tránh né. Ngờ đâu, Phong Vân Cái như bóng theo hình và nhanh như gió thổi, đuổi theo đối thủ tấn công lia lịa.

Mọi người đều thấy võ sư kia sắp bị chưởng của Cái hiệp hạ sát đến nơi nên Phàm Thiếu Xuyên và Tang Lộc cùng ra tay một lượt tấn công mạnh vào sau lưng Phong Vân Cái để cứu võ sư. Phong Vân Cái ngông cuồng đến đâu cũng không dám tiếp tục hạ sát võ sư nọ, bèn quay về bảo vệ lấy thân trước, đã vội lui lại hai bước múa chưởng đỡ.

Ba bàn tay va chạm nhau cả ba người đều lui lại hai bước, Phong Vân Cái cười nhạt, thái độ ngông cuồng khôn tả, hai mắt tia ra ánh sáng hung tợn.

Tang Lộc cũng không chịu lép, cũng cười lại với thái độ như Cái Hiệp và nói:

- Độc Ty Cái, bạn không sợ xúc phạm đến quy luật của Cái Bang hay sao?

Phong Vân Cái kêu ngạo đáp:

- Lần trước, kẻ ăn xin này lỡ dùng Xà Vũ Trâm mới bị khiển trách như thế. Còn bây giờ ta chỉ xử dụng võ công chân thật thì chẳng sợ gì cả.

Tang Lộc đang định nói tiếp, thì La, Giang hai cô nương đã cầm kiếm nhảy tới trước mặt Phong Vân Cái rồi.

Giao Hồng liền nói:

- Tang chân nhân khỏi cần nói nhiều, cô nương muốn xem hóa tử này (người ăn xin) có bao nhiêu đạo hành, mà y dám đến tận nhà của Thương Châu đại hiệp diệp võ như vậy?

Phong Vân Cái đột nhiên cười giọng quái dị rồi đáp:

- Thương Châu đại hiệp Triệu Khang Cửu oai vọng Yến Vân, thanh trấn võ lâm thật, nhưng trong mắt hóa tử này y như không có, cô nương tâng bốc Triệu Khang Cửu quá cao như vậy làm gì?

Nói nói đến đó, y rút cái tiêu trúc ở trong người ra và tiếp:

- Nếu cô nương chống đỡ nổi tiêu trúc này hai mươi hiệp, hóa tử này sẽ bỏ đi ngay và cũng xóa bỏ cả mối oán hận với Phàm Thiếu Xuyên.

Giao Hồng tức giận đến đỏ bừng hai má, múa kiếm xông lại tấn công như chớp nhoáng.

Phong Vân Cái cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Tài hèn mọn của phái Nga Mi như vậy mà cô nương đòi vượt râu cọp thì thật táo gan vô cùng.

Y ăn nói tuy ngông cuồng, nhưng sự thật y cũng có vài miếng võ rất kỳ ảo. nên y vừa nói dứt đã múa cây tiêu trúc lên chống đỡ trường kiếm của Giao Hồng.

Hấy nội lực Phong Vân Cái kỳ mạnh, kiếm của mình bị đánh bật trở lại, Giao Hồng kinh hãi vô cùng. Nhưng nàng nhờ có kiếm pháp huyền diệu, vội thuận thế công của cây tiêu trúc mà quay lại mình biến thế kiếm ra thế Liễu Chi Khoan Yến, múa lên như trăm ngàn điểm sao bạc, nhắm các yếu huyệt của đối thủ mà điểm tới.

Phong Vân Cái vừa tươi cười, vừa lẹ tay đổi thế tiêu để chống đỡ. Chỉ trong giây phút hai người đã đánh được ba hiệp.

Ba hiệp đó đều kỳ ảo bất phàm. Giao Hồng đang tấn công địch, không ngờ càng đấu càng bị địch dồn vào thế thủ, nàng đành phải giở hết pho kiếm pháp Phi Yến của Mạn Ân Sư thái để phản công. Nếu không có pho kiếm ấy nàng đã bị Phong Vân Cái hạ sát từ lâu.

Đôi mắt của Tang Lộc rất sành sỏi, chỉ xem giây lát đã nhận thấy rõ là Giang Giao Hồng tuy võ công đã tới mức thượng thặng nhưng vẫn chưa phải là địch thủ của Phong Vân Cái.

Hai người đã đấu được mười tám hiệp, đột nhiên Phong Vân Cái quát lớn một tiếng, gỡ thế Trường Hồng Quán Nhật, cây tiêu trúc xuyên thẳng vào trong luồng sóng kiếm của Giang cô nương.

Và y run tay một cái, gạt làn sóng kiếm ra hai bên, kể lại cười một tiếng thật dài, hóa thế tiêu thành Độc Mãng Tâm Huyệt, nhằm Nhũ Trung Huyệt của Giao Hồng điểm tới.

Tang Lộc liền quát lớn:

- Độc Ty Cái, mi không sợ chết hay sao?

Phong Vân Cái nghe nói ngẩn người vội thu thế tiêu lại, nhảy luôn ra ngoài vòng chiến, nhìn Tang Lộc quát hỏi:

- Bạn nói vậy có ý nghĩa gì?

Tang Lộc cười nhạt đáp:

- Bần đạo không tin là bạn không sợ hình phạt tự cắt lấy bảy cái gân chính. Có thật bạn không hay biết Triệu đại hiệp với hai cô nương đây có liên can gì với Cái Môn của bạn hay sao?

Giao Hồng bị Phong Vân Cái đẩy lui làn sóng kiếm, khiến khí huyết đảo ngược, nhân lúc đối thủ thu thế tiêu nhảy ra ngoài vòng chiến, nàng mới có dịp điều thức lại.

Sau nàng nghe Tang Lộc nói vậy, biết ý ngay, mắc cỡ đến hai má đỏ bừng.

Tương Mai cũng mắc cỡ như Giao Hồng.

Thấy thần sắc của hai nàng, Phong Vân Cái vẫn còn hồ nghi, liền nghĩ thầm:

- "Hình phạt tự cắt bảy cái gân chính là hình phạt những kẻ phạm thượng của môn ta. Triệu Khang Cửu với hai nàng nọ đâu có liên can gì với bốn môn đi nữa, nhưng ta ở trong Cái Môn chỉ kềm có mấy vị Trưởng lão và vị Chuồng môn thôi, như vậy khi nào ta lại phải chịu hình phạt ấy được?"

Y bị giam cầm ba năm liền, không hay tin gì bên ngoài cả, vừa ra khỏi nơi giam giữ, y đã kiếm tổng đàn của hái Cao Dương ngay để dò hỏi xem Bạch Mi Tú Phàm Thiếu Xuyên đang ở đâu.

Không tiếp xúc bên ngoài chút nào, y làm sao biết được chuyện đó?

Nghĩ đoạn Phong Vân Cáo nhìn Tang Lộc cười nhạt và hỏi:

- Lão đạo sĩ kia, ngươi phải nói rõ cho ta biết, nếu ngươi định tâm lừa ta thì ngươi cũng không tránh khỏi tai ác của đôi trượng này.

Tang Lộc vẫn trầm tĩnh mỉm cười, đáp:

- Bạn có biết Triệu đại hiệp là nhạc phụ của Tứ trượng lão trong Cái môn của bạn không? Còn hai vị cô nương này đều là vợ chưa cưới của Tứ trượng lão đó.

Tang Lộc nói xong, hai nàng xấu hổ khôn tả, cúi gằm mặt. Phong Vân Cái đột nhiên cả giận và nói:

- Tứ trượng lão của bốn môn quá cố đã lâu, dầu ông ta còn sống chẳng nữa, năm nay cũng tới tuổi hoa giáp rồi, thì ông ta làm gì còn nhạc phụ và thế thất nữa. người trượng lão hóa tử này để khinh rẻ lắm sao?

Nói đoạn y múa song chưởng tấn công liền.

Tang Lộc né mình, lui về phía sau mấy bước, quát lớn:

- Hãy khoan đã, bạn bị giam cầm ba năm liền, nên tất cả việc to nhỏ của quý bang thay đổi ra sao, bạn đâu biết rõ.

Phong Vân Cái lại ngăn người, không nói nửa lời. Tang Lộc cười nhạt tiếp:

- Tứ trượng lão của Cái môn đã quá cố, thế bài Tia Đông Thần Long Sư Hồ lệnh của ông ta để lại do Cái Môn Tam Trượng lão quyết định, giao phó cho một người cầm giữ. Vậy người ấy có phải là Tứ Trượng Lão của Cái Môn không? Bạn thử nói ta nghe coi!

Phong Vân Cái choáng váng cả đầu óc, hai mắt nổ đom đóm lửa và nghĩ:

- "Nguy tai! Lời nói của tên đạo sĩ này quả nhiên là sự thật. theo quy luật của Cái Bang ta thì kẻ dưới phạm thượng là phải chịu hình phạt như y vừa nói. Như vậy, ta biết làm sao bây giờ?"

Sau y lại nghĩ tiếp:

- "Lúc này ta không nên nhận lỗi ngay, kéo sau này không sao thoái thoát được"

Đoạn y xoay tit hai con ngươi một vòng, cả cười và đáp:

- Dầu ngươi có nói sai đi nữa hóa tử này cũng không biết, theo luật lệ của Cái môn ta thì chỉ nhận lệnh phù chớ không nhận người. hơn nữa, hóa tử này tới đây, mục đích chỉ đối phó một mình họ Phàm kia thôi.

Nói xong, y múa chưởng xông lại tấn công Bạch Mi Tú.

Thấy thế công của Phong Vân Cái lạnh như chớp nhoáng và mạnh vô cùng, Phàm Thiều Xuyên biết không sao tránh né được, đành phải nghiêng răng mím môi, giở một thế tuyệt cú trong Đại Tung Dương Cửu Phủ ra chống đỡ.

Ngờ đâu chưởng của y chưa kịp giơ ra, y đã thấy Phong Vân Cái kêu "hự" một tiếng, thân mình đã như chiếc diều đứt dây, bắn ra ngoài sảnh, rơi xuống mặt tuyết.

Các người trong sảnh thấy vậy đều ngạc nhiên vô cùng vì không một ai rõ tại sao Phong Vân Cái lại bị đánh ngã như vậy.

Một luồng gió nhẹ thổi tiếp theo, bỗng một ông già xuyên qua cửa sổ nhảy vào rồi tiến thẳng tới trước mặt Phong Vân Cái.

Thì ra lúc Phong Vân Cái nhảy lên cao múa chưởng đánh xuống thì cảm thấy một sức mạnh vô hình đẩy tới trước ngực như bị trái chùy nặng vạn cân bổ vào, chân khí tán mát tức thì, và thân mình y bị bắn ra bên ngoài, rơi ngay xuống mặt tuyết, chân tay và mình mẩy tê liệt, từ cổ một cục máu tươi sấp vọt ra ngoài. Y cố gượng nuốt cục máu ấy trở vào, hai mắt nhắm nghiền để điều thức khí huyết trở về kinh lạc.

Chỉ trong giây lát, hơi sức phục hồi, y mở mắt ra nhìn, thấy người đứng trước mặt rất quen thuộc. y ngắm người đó từ dưới chân lên trên, bỗng biến sắc, chân tay run bầy bầy, vừa quỳ vừa bò tới trước mặt ông già vừa cười vừa nói:

- Đệ tử Tích Thọ tham kiến Phương Trưởng lão. Đệ tử có điều gì không nên không phải, xin trưởng lão lấy quy luật của Bốn bang trị tội.

Ông già nọ tức Cửu Chỉ Thần Cái, sầm nét mặt lại, vuốt râu cười nhạt và đáp:

- Không dám! Bây giờ mi là nhân vật của Phong Vân, lão đâu dám nói mi phạm tội gì?

Phong Vân Cái mặt càng lợt lạt thêm, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, không dám nói đến nửa lời. lúc ấy, các người ở trong sảnh đã nhận rõ người ấy là ai rồi.

Thương Tử đã có đến Triệu Phủ một lần, Nghiêm Phúc vừa thấy đã nhận ra ngay. Lão bộc tiền bối tới trước mặt Thương Tử vái chào và nói:

- Thương Trưởng lão đi lâu rồi vẫn không có tới đây. Cự mạnh giỏi đấy chứ? Gia chủ khát vọng muốn được gặp cụ nên cứ mong mỗi mãi.

Thương Tử gật đầu, mỉm cười đáp:

- Chủ nhân nhà này giữa đường cứ truyền phán tung tích cho mọi người rõ. Lão mấy lần đi tìm nhưng lần nào cũng không được gặp. Có phải quý chủ nhân đã trở về rồi đấy không?

Nghiêm Phúc cung kính trả lời:

- Thưa trưởng lão, gia chủ chưa về tới.

Thương Tử gật đầu rồi quay lại nhìn Phong Vân Cái, định lên tiếng trách mắng.

Lúc ấy Tang Lộc đã lanh lẹ chạy tới trước mặt Thương Tử, chấp tay chào và nói:

- Thưa Thương Trưởng lão, bản đạo là Âm Sơn Kim Chân Quang Tang Lộc xin vái chào. Lâu nay đã ngưỡng mộ trưởng lão, chỉ hận duyên chưa được chiêm ngưỡng, hôm nay bản tăng được gặp Trưởng lão, quả là có phúc thấy Thái Sơn Bắc Đẩu.

Thương Tử mỉm cười đáp:

- Tang quan chủ khiêm tốn quá!

Tang Lộc nhìn Phong Vân cái vừa cười vừa nói:

- Miêu lão sư với bản đạo và mấy người đây không có thù hằn gì cả, chỉ vì hai bạn hơi nóng tánh một chút, nên sinh ra cãi vã, rồi xảy ra xô xát như vừa rồi. bọn bản đạo cũng có điều không phải, mong Thương trưởng lão đừng khiển trách Miêu lão sư thì bản đạo vui mừng lắm.

Phong Vân Cái nghe Tang Lộc nói vậy, trong lòng cảm động vô cùng.

Thương Tử cũng không muốn làm to chuyện, nghe Tang Lộc nói vậy bèn trầm giọng quát mắng Phong Vân Cái:

- Đứng dậy và cõ mau tới cảm ơn Tang quan chủ đi không?

Phong Vân Cái vội đứng dậy, vẻ mặt khích động lạ thường. Tang Lộc còn sợ y hổ thẹn, vội kéo Bạch Mi Tử tới giảng hòa.

Trong đại sảnh khi ngồi vào tiệc, Cửu Chỉ Thần Cái hỏi mọi người có biết Vân Nhạc hiện giờ ở đâu không? Người nào người nấy đều trả lời là không biết rõ. Thương Tử hợp lại những lời nói của mọi người, suy nghĩ giây lát đã biết rõ tám chín phần bèn lắc đầu thở dài một tiếng rồi nói:

- Người em kết nghĩa của lão là một kỳ tài trong võ lâm, võ công siêu tuyệt, nhưng nước đầy thì dễ tràn, tài cao thì ông xanh đổ kỹ. người ta sống trên đời gặp việc như ý thì ít, gặp sự ngang trái thì nhiều. nghĩa đệ của lão lạt lòng buông tha cả ba người Hồng Kỳ Bang

Chủ Vũ Văn Lôi, Bát Bộ Càn Thiên Hoàng Phủ Tùng và Âm Sơn Bán Tú. Có lẽ vì chú ta thất chí trên tích trường, định quyết tuyệt giang hồ cũng nên.

Nói xong, Cái Bang Trưởng Lão đưa mắt nhìn Giang Giao Hồng và La Tương Mai một lượt.

Hai nàng thấy Thương Tử liếc nhìn mình, hổ thẹn vô cùng cúi gằm mặt xuống. Thương Tử thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Chử tình đã giết hại không biết bao nhiêu nam nữ, phải biết nghĩa đê của lão tuy coi kẻ ác như là người thù, nhưng trong lòng rất trung hậu. lão dám bảo đảm y không phải là người thấy mới nói cũ đầu. Sở dĩ y gây nhiều tình duyên là do sự bất đắc dĩ, nên lão mong ai nấy cũng nên lượng thức cho chú ta.

Thương Tử thốt ra những lời nói đó là vì thấy hai nàng này cũng say mê Vân Nhạc, ấy là để ngấm ngấm cảnh tỉnh hai nàng. Thương Tử lại lớn tiếng cá cười, nói tiếp:

- Vũ Văn Lôi là người hùng tài đại lược, Hoàng Phủ Trung nham hiểm quý trá, Bán Bán Tú độc ác khôn lường. Thiết tưởng những người đó không khi nào chịu ỉn phục một nơi đâu. Chỉ e sau này trong võ lâm lại có tai biến rất lớn.

Nói tới đây Thương Tử bỗng nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng vào:

- Phải, mi nói đúng đấy!

Thương Tử liền phi thân xuyên qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Phong Vân Cái và mọi người cùng lần lượt nhảy theo, nhưng không thấy bóng ai cả. quả thật thân pháp của kẻ địch nhanh tuyệt vời. Thương Tử kinh hãi thẫm và hoài nghi vô cùng.

Đột nhiên, Phong Vân Cái cười nhạt một tiếng, giơ cánh tay duy nhứt lên múa chưởng, nhắm dưới mái đại sảnh đánh tới. Kẻ nghe một tiếng kêu la thảm khốc, từ trên mái hiện bỗng một cái bóng người rơi xuống, nằm phục trên đồng bùn lầy. người đó hai tay ôm mắt trái lẫn lôn vừa rên siết. Kẻ tay của y rỉ máu tim đen. Phong Vân Cái cười nhạt một tiếng và nói:

- Yêu ma tiểu xú dám táo gan tới đây! Mi đã thấy Xà Vũ Trâm của ta lợi hại như thế nào chưa?

Người nọ hình như không chịu nổi sự đau đớn và tự biết không sao sống sót được, bỗng đứng dậy trợn một con mắt còn nguyên vẹn, nhìn thẳng vào mặt Phong Vân Cái tỏ vẻ căm hờn. rồi y bỗng giơ tay toan đánh mạnh xuống đầu một cái, ngờ đâu Phong Vân Cái đã lẹ làng nắm chặt lấy cổ tay phải của y lại rồi trầm giọng nói:

- Bạn muốn chết, không khó đâu. Nhưng trước hết bạn phải theo đúng sự thật mà trả lời, hóa tử này sẽ giúp cho bạn thỏa lòng ngay.

Người nọ hình như đã bị chất độc công phá, đau đớn đến mê man, đang quyết tâm tự tử để được giải thoát. Nhưng y không ngờ cổ tay bị kẻ địch nắm chặt, đau buốt đến tận xương, không sao chịu nổi chỉ kêu lên được một tiếng thảm khóc đã chết giấc. Phong Vân Cái nhổ vào xác đó một đồng nước miếng:

- Đồ phế vật! không chịu nổi cái bóp...

Y chưa nói dứt người lạ mặt kia giãy đành đạch mấy cái rồi tắt thở.

Thương Tỷ thấy Phong Cái lạm dụng Xà Vũ Trâm đối phó kẻ địch liền cau mày trầm giọng quát mắng.

- Tích Thọ, người lên tiếng đã chạy từ lâu rồi, sao mi lại đối xử với người đó như thế?

Phong Vân Cái tỏ vẻ hãi sợ và nghĩ thầm:

- "Lần này ta té nhào một cái rất nặng. Phải, người lên tiếng đã bỏ chạy từ lâu, sao ta lại ra tay đối xử với tên tiểu bối này quá ác độc?"

Đoạn y liếc nhìn cái xác, thì đột nhiên ở phía xa chùng mười trượng, trên bờ ao, dưới cây thông cổ có người ha hả cả cười và nói:

- Lão ăn mày lại đoán sai rồi! lão phu vẫn ở đây chớ có đi xa đâu, chỉ có tên ăn mày cụt tay là nhầm lầm kẻ đối thủ.

Thương Tỷ tức giận vô cùng, đang định xông tới nơi đó thì dưới cây lại có tiếng cười nhạt và nói:

Người khai sát giới của lão còn ba hôm nữa là tới kỳ, Thương Tỷ, bốn tên đồ đệ của lão gia đã bị người đánh cụt chân cụt tay, vậy tiện đây ta cho mi biết rằng ta sẽ đợi chờ mi ở tổng đàn của Hồng Kỳ Bang, trên Vân Mộng Sơn tại tỉnh Hồ Bắc, để trả món nợ thù đó. Bằng không Cái Bang của mi sẽ bị giết sạch, lúc ấy mi đừng trách lão là người ác độc nhé!

Thương Tỷ vẫn không thấy mặt người nọ bèn lên tiếng quát hỏi:

- Mi là ai?

- Trường Bạch Ma Tôn Giả.

Thương Tỷ biến sắc, nhưng cười nhạt đáp:

- Được, nửa tháng sau, hóa tử này thế nào cũng đến Vân Mộng sơn lãnh giáo.

Ma Tôn Giả cũng cười nhạt đáp:

- Nhân vật của Cái Bang xưa nay vẫn tôn trọng lời hứa, bây giờ lão trở về Vân Mộng Sơn đợi chờ. Tốt hơn hết mi đem thêm đồ tử, đồ tôn để lãnh cái chết luôn một thể.

Tiếng nói của Ma Tôn Giả vừa dứt, mọi người thấy trong ao có một bóng người trắng xóa nhảy thẳng lên cao, nhanh nhẹn như điện chớp.

Phong Vân Cái quát lớn một tiếng, tung mình đuổi theo, đồng thời y giơ năm ngón tay như năm cái móc sắt nhắm sau lưng cái bóng trắng xóa mà cào tới.

Ma Tôn Giả công lực đã tuyệt trần, khinh công lại nhanh một cách kỳ lạ, khi nào Phong Vân Cái cào trúng, nên chỉ thấy y phất cái tay áo trắng về phía sau một cái là thân mình lượn tẻo sang bên, phi đi mất dạng.

Phong Vân Cái bị tay áo của Ma Tôn Giả phất phới, năm ngón tay đau như bị dao cắt, vội thu tay lại, hạ thân mình nhảy xuống dưới đất, loạng mảy bước mới đứng yên được, mặt đỏ như trái gấc.

Lúc ấy, Thương Tử chỉ ngược mắt nhìn lên trời, vẻ mặt không thay đổi gì cả, nhưng mọi người đã biết Thần Cái đang nghĩ ngợi về một vấn đề rất quan trọng, nên không ai dám lên tiếng hỏi han.

Bổng Nghiêm Phúc cùng hai thiếu niên mặc võ trang màu đen ở trong đường nhỏ hấp tấp chạy ra. Hai thiếu niên ấy mặt rất anh tuấn nhưng cả hai cùng có vẻ lo sợ tiến thẳng tới trước mặt Thương Tử cúi đầu vái lạy và thưa:

- Hậu bối mặt học Hồ Thiên Sanh, Trần Văn Hàn yết kiến Thương Lão tiền bối.

Thương Tử không quen biết hai người đó, tỏ vẻ ngạc nhiên liền hỏi:

- Hai vị là môn hạ của vị nào thế? Tại sao hai vị lại biết lão? Chẳng hay hai vị có việc gì mà lo âu đến đời?

Văn Hàn buông xuôi tay, cung kính đáp:

- Gia sư là Đào Chúc Tam, xưa nay vẫn ở trên Liễu Đông.

Thương Tử kêu "ủa" một tiếng, Văn Hàn lại tiếp:

- Lão tiền bối rất minh xét. Việc này không phải anh em hậu bối bị nguy nan. Sở dĩ anh em hậu bối tới đây cầu kiến Tạ thiếu hiệp là vì giúp bạn. sau nghe Nghiêm quản gia nói Tạ thiếu hiệp không có ở đây và bảo anh em hậu bối ra đây thưa cùng Thương lão tiền bối nên anh em hậu bối mới dám mạo muội cầu kiến. sự thật việc đó là do anh em hậu bối ở giữa

đường gặp Nga Mi đồng đạo là Khương thiếu hiệp sắc mặt lo âu, đang hấp tấp đi về phía Hồ Bắc, Khương huynh có cho anh em hậu bối hay Đông Phương thiếu hiệp đã bị Hồng Phong nương tử của Hồng Kỳ Bang bắt cóc, và nhờ anh em hậu bối tới đây cầu Tạ thiếu hiệp ra tay cứu giúp.

Giang Giao Hồng và La Tương Mai nghe hai thiếu niên nọ nói vậy, đều thất thanh kêu "Ồi chà" một tiếng, sắc mặt tái mét.

Thương Tử gật đầu đáp:

- Lão sẽ có cách đối xử.

Nói xong Thần Cái gọi Phong Vân Cái tới gần và dặn bảo:

- Người mau đi Thương Châu truyền lệnh cho Đường Chủ của Bốn Bang, dùng phương pháp thiên lý truyền tin, mời ngay hai vị trưởng lão bốn bang tới tỉnh Hồ Bắc tức thì. Lão sẽ đợi ở Hạ Khẩu.

Phong Vân Cái vâng lệnh đi liền.

Thương Tử nhìn hai nàng nói tiếp:

- Lão có câu này, mong hai cô nương đừng khiển trách, nghĩa đệ của lão, Tạ Vân Nhạc là người hào hoa phong nhã, một kỳ tài cái thế, nên hai cô nương không thể nào không đem lòng...

Hai nàng mắc cỡ, mặt đỏ bừng, cúi đầu. lại nghe Thần Cái nói tiếp:

- Lão chỉ e giữa hai cô và nghĩa đệ của lão còn có sự dây dưa với nhau, chỉ vì y tới Cảnh Trường Tu môn hạ của Kim Đỉnh thượng nhân đã kết thù oán, Kim Đỉnh thượng nhân là người hay chiều môn hạ nhất, nên lão sợ Thượng nhân thế nào cũng gây rắc rối cho việc của hai cô. Nhưng hữu trí thì nên, mong hai cô đừng nản lòng và cũng không nên nóng nảy. bây giờ hai cô hãy tới núi Võ Đang kiếm y và bảo y tới Vân Mộng giúp lão một tay.

Thương Tử nói xong, liền cùng Vân Hàn Thiên Sinh và Phạm Thiếu Xuyên đi Hạ Khẩu trước.

Còn Giao Hồng, Tương Mai và Tang Lộ thì đi núi Võ Đang.

Lúc ấy đang là tháng hai, trên núi Võ Đang hoa hạnh và hoa đào đang đua nở, các thứ cây khác cũng đang mọc mầm, trông rất đẹp. trên những đỉnh núi cao, tuyết phủ vẫn chưa tan, những ngôi miếu trên núi đều huy hoàng. Nơi đây thật là một thắng địa của Huyền Môn.

Cạnh ao Vũ Tích trước Tía Tiêu Cung dưới Triển Kỳ Phong có một đạo sĩ mặt gầy gò, râu tóc bạc phơ, đang đứng khoanh tay về phía sau, ngẩn nhìn bèo lau nổi trên mặt nước, đôi lông mày cau lại, vẻ mặt lo âu vô cùng. Sau y, hai tiểu đồng, mặt mũi thanh tú, tay đều bung một thanh kiếm cổ.

Bỗng nhiên, bốn bề các núi quanh đó có tiếng chuông vang động, rền cả vòm trời. Đạo trưởng vội ngẩng mặt lên nhìn, đôi người tía ra hai luồng ánh sáng chói lọi.

Trong tiếng chuông du dương, bỗng có một tiếng rú thật dài truyền tới rồi từ đỉnh núi Triển Kỳ có một bóng người nhanh như điện chớp bổ nhào xuống, chỉ trông thoáng cái đã hạ tới bực đá ở cạnh Đạo Trường.

Người đó là một đạo nhân mặt vàng, râu thưa thớt. y vừa phi tới bên Đạo Trường đã cúi đầu vái chào và thưa:

- Chẳng hay Chuông môn có việc chi mà rời khỏi Thiên Trụ Phong xuống dưới Tía Tiêu này?

Đạo Trường nọ trầm giọng đáp:

- Tính Minh, sao ngươi lại ăn nói sơ suất như vậy? Việc này liên can đến sự thịnh suy của Phái Võ Đang. Ta đã mời ba vị bổn môn sư thúc chia nhau ra tọa trấn Quỳnh Đài Quan, Thái Hòa Cung và Kim Đỉnh Huyền Võ Điện.

Tính Minh chân nhân tỏ vẻ mừng rỡ và đáp:

- Có ba vị tiền bối ấy ra tay trợ giúp thì bổn môn khỏi lo âu.

- o O o -